

Margje Woodrow

SHOOT- OUT

DE FONTEIN

Als er iets van je afgepakt dreigt te worden, dan neemt paniek bezit van je. Niet meteen. Eerst ontken je het. Je lacht erom. Dan stel je jezelf gerust door te zeggen dat het wel mee zal vallen. Maar diep vanbinnen groeit de onrust. Het zal toch niet? Dat is wat er steeds als een wervelwind door je heen gaat.

Ze zeggen altijd: je moet eerlijk zijn. Sure. Eerlijkheid is een luxe voor mensen die niets te verliezen hebben.

Ze denken dat sport je hard maakt. Dat winnen betekent dat je alles aankan. Op zich klopt dat wel. Alleen... dan moet je wél blijven winnen. Zodra je wankelt, wordt er anders tegen je aangekeken.

Niemand wil de afgrond in.
Iedereen wil overleven.

Ik ook.

En dus móét ik de controle zien te houden.

PIEN

Het campusterrein van Wilson College gonst van de energie. Auto's rijden af en aan. Studenten sjouwen met hun ouders grote tassen, koelkastjes, televisies en andere spullen de gebouwen in.

Voor mijn ouders was het te duur om mee te gaan naar Amerika. En dat snap ik. Maar het voelt opeens heel alleen. In mijn hoofd begint het te stormen. Wat als coach Tyler me toch niet goed genoeg vindt? Wat als mijn teamgenoten me niet mogen? Wat als mijn Engels niet... Stop! Geen 'wat als'-vragen, Pien. Het is alsof mama op me inpraat. In Amerika zal alles beter zijn. Fantastisch zelfs. Je gaat doen wat je het liefst doet: hockeyen, heel veel hockeyen. Drie keer per dag trainen, wedstrijden spelen, tussendoor ga je naar college en je ontmoet vast nieuwe mensen met wie je...

'Hi, how are you today?' Een jongen met donkerblond, halflang haar en grijsblauwe ogen staat voor me. 'Welcome. Are you excited for incoming day?' Hij kijkt en klinkt enthousiast.

'Yes,' antwoord ik verlegen.

'Awesome.' Hij glimlacht. 'I am David, pleased to meet you.'

Ik steek slapjes mijn hand op. 'Pien. Eh... Pien Jorissen. From the Netherlands.'

‘Cool,’ zegt hij.

Ik knik en baal ervan dat ik niet leuker reageer. David lijkt aardig. Waarom klap ik bij de eerste persoon al dicht?

Vluchtig kijk ik om me heen. Op een groot grasveld zie ik kraampjes met studenten eromheen. De zon schijnt. Iedereen is blij. Dichtklappen is het laatste wat ik moet doen.

‘Feel free to ask any questions. Ik help je graag,’ zegt David. ‘Volgens mij ben je een *student-athlete*? Laat me raden...’ Zijn blik glijdt over me heen. ‘Field hockey? Soccer?’

Ik lach en voel dat ik een tikkeltje lossier word. ‘Field hockey. Weet jij misschien waar ik me kan melden? Het is hier zo groot en ik zie veel kraampjes.’ Engels praten gaat gelukkig goed.

‘Kijk... Zie je die vlaggen met het logo van de Wilson Terriers?’

Ik volg de richting waar hij naartoe wijst en zie inderdaad vlaggen met een hondenpoot erop.

‘Iemand van je hockeyteam zal je daar verder helpen.’

‘Thank you so much.’

‘You’re welcome. Enjoy your first day as a Wilson Terrier.’

Ik laat zijn woorden even op me inwerken. A Wilson Terrier. Het klinkt cool.

‘Bye, Pien.’ David stapt op een andere student af. ‘Hi, how are you today?’ hoor ik hem weer vragen.

Ik loop door naar de vlaggen. De wieltjes van mijn grote koffer rollen over de stoep en lopen bijna vast als ik de koffer het grasveld op trek. Ik haal diep adem en recht mijn rug. Deze storm is niet nodig. Niet meer. De eerste dag gaat me lukken. Niemand kent me

hier. Niemand weet wat er in Nederland is gebeurd. Ik begin, zoals papa zei, met een schone lei. Hier kan ik gewoon mezelf zijn. Vanaf nu hoor ik bij de Wilson Terriers.

‘Gosh!’ roept Riley, een van mijn nieuwe teamgenootjes bij het kraampje. Ze trekt de envelop die ik net van haar kreeg uit mijn hand. ‘Even iets checken bij coach. Ik ben zo terug. Oké?’

Nog voordat ik ‘ja’ zeg, loopt ze weg. Ook Riley is aardig. Ik kreeg zelfs een knuffel. ‘Ik heb jou in de video’s gezien,’ zei ze. ‘You’re so good. Je gaat een fantastische tijd krijgen op Wilson College.’

Ik dacht het al, maar de Amerikanen die ik tot nu toe heb ontmoet, zijn supervriendelijk. Ik wrijf over mijn warme wangen. Rileys ‘you’re so good’ echoot nog na. Had ik iets aardigs tegen haar moeten zeggen? Volgende keer, denk ik.

Riley is snel terug. ‘Kijk... het is dus zo.’ Ze geeft me de envelop. ‘Hier zit het pasje in waarmee je het Kennedy-gebouw en je kamer in kunt. Paige is jouw *roommate*, maar...’

‘Dat weet ik,’ onderbreek ik haar. ‘Ik heb al met haar gekletst.’

‘O?’ Rileys blauwe ogen worden groot.

‘Ze heeft veel verteld over het team.’

‘Veel?’ herhaalt ze. ‘Wat dan?’

Zeg ik iets verkeerd? Waarom kijkt ze zo wantrouwend?

‘Dat jullie megafanatiek zijn,’ leg ik vlug uit. ‘En dat jullie vorig jaar bijna de NAC-competitie wonnen. Maar dat de scheidsrechter partijdig was en dat het shoot-outs werden die jullie helaas verloren. Dat soort dingen.’

‘Ah, oké. Klopt inderdaad.’ Rileys blik is weer normaal. ‘Anyway, wat ik dus wilde zeggen... Misschien is het voor jou rot om kamer 307 te krijgen. Coach Tyler wil best kijken of hij een andere kamer voor je kan regelen.’

‘Hoezo?’

‘Door wat er is gebeurd. Ik kan me voorstellen dat je ervan schrok. Het was ook afschuwelijk. Nog steeds.’

De radertjes in mijn hoofd versnellen. Heb ik iets gemist? Waarvan had ik moeten schrikken? Wat is er met kamer 307?

Riley wordt geroepen door een jongen. In een flits kijkt hij mij aan. Die ogen! Donker en indringend. Zwart, naar achteren gevlochten haar. Een relaxte houding. Hij is ongelooflijk knap.

‘Sorry,’ zegt ze. ‘Elizah heeft me nodig.’ Ze bloost. ‘Is de captain van het *soccer team* én *my boyfriend* of nou ja... bijna dan. Ik zie je nog wel.’

Ik knik. Wat kan ik anders? Zeggen dat ik eerst wil weten wat voor afschuwelijks er is gebeurd? Nee, niet pushen.

‘Vraag om een andere kamer,’ zegt Riley over haar schouder.

De campus is net een groot dorp. Gelukkig heb ik via de wegwijzers het Kennedy-huis snel gevonden. Mijn blik glijdt over het hoge, statige gebouw. Gek idee dat dit de komende vier jaar mijn thuis is.

Het slot klikt open als ik mijn pas tegen de scanner van de grote deur hou, die automatisch opengaat. Ik loop naar binnen. Rode bakstenen muren, een geel met beige geblokte tegelvloer, blauwe deuren en kozijnen; de binnenkant van de centrale hal ziet er oud uit. Wel gezellig. Er staan twee banken bij het grote

raam en een voetbaltafel. Buiten op de grasvelden zag ik zitjes, hangmatten, pingpongtafels, volleybalnetten en *bean bag*-spellen. Tijdens een van de *video calls* vertelde coach Tyler al dat er van alles te doen is. 'We are one big family,' zei hij. 'Er zijn filmavonden, barbecues, sporttoernooien, skitripjes, optredens en er is ieder jaar een groot feest.' Hij knipoogde toen hij eraan toevoegde: 'There are also secret parties. Ontbijt, lunch en avondeten zijn gezamenlijk in de *dining hall*. Docenten schuiven ook vaak aan. Niemand hoeft hier dus alleen te zijn.'

Superfijn, dacht ik. Want ik weet iets te goed hoe het is om me alleen te voelen.

Bij het bord met de huisregels blijf ik staan. Deuren moeten gesloten zijn. Deurpasjes van de kamers mag je niet doorgeven. Je ruimt je eigen rommel op. Afvalbakken moeten dicht zijn in verband met wasberen. Bij problemen meld je je bij de CA. Geen idee wie of wat dat is. Daar kom ik nog wel achter. Ik scan de plattegrond van het gebouw. Kamer 307 is op de derde verdieping. Zal ik daar meteen naartoe gaan? Of verken ik eerst de keuken, de wasruimte en het afvalhok op de begane grond? Nee, niet handig met mijn koffer. Door naar boven.

Misschien is Paige al op onze kamer. Zij weet vast waar Riley het over had. Iets afschuwelijks... wat dan? Ik pak mijn telefoon om online te zoeken, maar beseft dan dat ik geen wifi heb. Stom dat ik net niet aan Riley of David om het wifi-wachtwoord heb gevraagd.

Ik sta stil bij een foto aan de muur. Een meisje met lang, donkerblond haar in actie op het hockeyveld. Haar blik schuin op de bal gericht. Mijn ademhaling stukt. R.I.P. LENA SCHMIDT staat erboven. #307. Met rode stift zijn er hartjes om haar foto getekend.

Bedoelde Riley dit? Dat er een meisje uit het hockeyteam dood is? Waarom heeft coach hier niks over verteld? Zoiets hou je toch niet achter? Of is het pas net gebeurd en weet ik er daarom niks van? De foto heb ik wel eerder gezien, in een *get to know*-post op de socials van de Wilson Terriers. Lena houdt, of nee, hield van karaoke in de bus. En '9' van Drake was haar lievelingsliedje. Ik heb de *get to know*-posts van alle meiden uit mijn nieuwe hockeyteam zowat uit mijn hoofd geleerd.

R.I.P. LENA SCHMIDT
#307

PIEN

Onderweg naar kamer 307 blijf ik maar denken aan de R.I.P.-poster. Er stond niks over haar dood op de site en de socials van Wilson College. Vlak voor vertrek heb ik nog gekeken of er nieuwtjes waren. Heb ik ergens overheen gelezen? Gek dat Paige er ook niks over heeft gezegd. Ah, hier is het. Mijn naam staat al samen met die van Paige op een bordje. Ik klop een paar keer, hoor niks en hou dan het pasje voor de scanner. Een zoem, gevolgd door een klik. Mijn hartslag versnelt. Eindelijk ga ik Paige in het echt zien. Met mijn schouder duw ik de deur open.

‘Paige?’ zeg ik terwijl ik met mijn koffer naar binnen loop.

Geen reactie.

Ze is er nog niet.

Nieuwsgierig kijk ik om me heen. De kamer is precies zoals op de foto’s die ik online zag: twee bedden, twee bureaus, twee kasten. Alles is symmetrisch ingedeeld.

Paige heeft haar kant al ingericht. Een lichtblauwe deken over haar dekbed, een snoer met lichtjes aan de muur, boven het bureau een kurkbord met foto’s van lachende meisjes in hockeyshirts of in glitterjurkjes en een hond met hangoren. Op het bureau staat een

lamp, met daarnaast een opengeklapte laptop en een bloemetjesmok. Er ligt ook een etui. Een stapel boeken met titels als *Sports Psychology* en *Endurance* met een turquoise polaroidcamera erop. Ik zie bakjes met allerlei kralen, lintjes, een schaar en een tang. Tijdens het videobellen zag ik de armbandjes om haar pols al, die ze dus zelf maakt. Leuk! Een paar jaar geleden was ik er ook druk mee. Samen met Anke. We verkochten onze sieraden zelfs via socials. Ik krimp ineem, iedere keer als ik aan Anke denk. Ze móét uit mijn gedachten verdwijnen. ‘We’ bestaat niet meer.

Mijn koffer rolt achter me aan en botst tegen mijn been. Ik til hem op bed en rits hem open. De vertrouwde geur van thuis ontsnapt in een wolk: wasmiddel, een vleugje *roomspray*. Tranen kriebelen achter mijn ogen. Opeens vind ik het allemaal heel erg spannend. De storm in mijn hoofd is weer terug. Kan ik eraan wennen om een kamer met iemand te delen? Wat als Paige geluiden maakt in haar slaap? Of ik? Wat als zij pas heel laat naar bed gaat? Kan ik zonder mijn teckel Cody tegen me aan in slaap vallen? Ik heb een sok bij me waar ik plukjes van zijn vacht in heb gestopt. Zo is hij toch bij me.

Ik slik de tranen weg. Kom op, Pien, zeg ik tegen mezelf. Dit is de kick-off die je wilde. Dit is wat je de komende vier jaar gaat doen. Blijf gewoon ademen en pak je spullen uit. Ik haal een stapeltje shirts en sweaters uit mijn koffer en leg ze in de lege kast. Dadelijk moet ik echt naar huis bellen, zodat ze weten dat ik goed ben aangekomen. Ineens zie ik een doos naast me op de grond. Ik buig me eroverheen. WELCOME, PIEN JORISSEN staat op het etiket. Ik trek de kartonnen flappen opzij en vind een velletje kneedgum, een grijs dekbedovertrek, een wit hoeslaken, een grijze kussen-

sloop, een tandenborstel, een tube tandpasta, miniflesjes douchegel en shampoo.

Op de bodem van de doos ligt een felrode sweater met het logo van de Wilson Terriers. De storm zwakt af en maakt plaats voor een rustiger gevoel. Ik begin met het opmaken van mijn bed. Af en toe kijk ik naar buiten. Er zijn veel meer auto's en mensen bij gekomen. De geur, een mix van schoonmaakmiddel en iets zoets, is wennen. Misschien ruik ik het luchtje van Paige?

Terwijl ik het kussen in de sloop doe, vraag ik mezelf af: Was dit Lena's bed? Op de R.I.P.-poster beneden stond #307. Was ze ziek? Is ze in dit bed overleden? Ik slik. Was Lena het kamer- en teamgenootje van Paige? Tijdens het videobellen en chatten heeft ze met geen woord over haar gesproken. Mocht ze dat niet van coach Tyler? Waren ze bang dat het me zou afschrikken? Wacht, denk ik. Misschien sliep Paige vorig jaar op een andere kamer. Dat moet wel. Want het is vreemd dat ze het heeft verzwegen. Zou ik zelf nooit doen, want... Stop, stop, stop, Pien. Niet invullen. Gewoon niet doen. Je hoort straks vast wat er is gebeurd.

In mijn koffer zoek ik de foto's die ik op wil hangen. Thuis, tijdens het uitzoeken, verscheurde ik in een opwelling de foto van Anke en mij uit de tijd dat we nog vriendinnen waren. Het verscheuren luchtte op, maar een paar tellen later kreeg ik buikpijn. Ondanks alles mis ik haar.

Tussen het stapeltje foto's vind ik een envelop met mijn naam erop. Ik herken mama's handschrift. Op de voorkant van de kaart staat in gouden letters: YOU ROCK. Vlug vouw ik hem open.

Lieve Pien,

Wees gewoon jouw mooie en leuke jij, dan zul je zien dat bijna alles vanzelf gaat. Niet meer terugdenken aan afgelopen jaar. Wat geweest is, is geweest.

Vanaf nu ga je lekker genieten. En shinen, hoor! Dat verdien je. Echt waar. Wij zijn sowieso heel trots op je. You rock!

Kusjes en knuffels van ons

Ik slik. Wat lief van ze. De honderd dollar die erbij zit, had niet hoeven. Ze hebben al zo veel gedaan om ervoor te zorgen dat ik naar Amerika kon. De sportbeurs van Wilson College is hoog. Superfijn. Hierdoor woon en studeer ik voor niks op de campus. Het vliegticket, het visum en de maaltijden in de *dining hall* zijn wél voor eigen rekening. Met het geld van oma's erfenis kan ik het net betalen.

Mijn ouders deden zo hard hun best voor Amerika, omdat ze het goed wilden maken met me. Ook zij geloofden me niet. Ze dachten echt dat ik doping had gebruikt tijdens de selectietrainingen. Vreselijk voelde dat. Ik schrok me rot toen ik Anke in de kleedkamer al

die *scoops* poeder zag nemen. Dáárom pakte ik die pot van haar af en bewaarde ik hem in mijn tas. Om Anke te beschermen en...

Luide stemmen op de gang halen me uit de herinnering.

Ga ik 'hoi' zeggen? Vóór het gedoe met Anke zou ik spontaan de gang op lopen. Nu durf ik het niet. Ik hoop zo dat ik in Amerika weer wat lossier word.

Met een stukje kneedgum plak ik de eerste foto op de muur boven mijn bureau: mijn ouders en ik op het strand in Zeeland, mijn haar in de war, de veel te grote zonnebril van papa. Mama met haar lieve lach. Dan een foto van Cody. Zijn smeeoogjes kijken me recht aan. Ik twijfel over mijn eigen actiefoto, vlak voor de goal. Is het niet overdreven? Ik loop naar het kurkbord van Paige, zie wel vijf foto's van Paige op het hockeyveld, dus ik hang de mijne toch op. Tevreden kijk ik naar het resultaat. De kamer voelt al minder leeg. Alsof ik een stukje thuis aan de muur heb. Nu nog de handtekening van Pien Sanders, mijn favoriete hockeyster van het Nederlands elftal, en dan is het compleet. Ik volg haar op socials. Ze is cool. Wat zij kan op het hockeyveld, wil ik ook kunnen. Eigenlijk was ik heel goed bezig. Ik mocht meedoen met de KNHB-trainingen voor meisjes onder de zeventien. De coach nam me op in de selectie. Na Ankes valse beschuldiging lag ik er snel weer uit.

Wanneer ik mijn toilettas bij de wastafel uitpak, glijdt mijn blik via de spiegel naar de andere helft van de kamer. Ik kijk naar de foto's boven Paige' bed en loop ernaartoe. Vriendinnen zo te zien. Op feestjes, aan de rand van een zwembad en op de trappen van een oud gebouw. Dan zie ik Paige in een zwart wedstrijdshirt met het logo van Wilson College. Ze heeft

haar arm om een meisje met zwarte vlechtjes en eenzelfde shirt geslagen. Ze kijken elkaar lachend aan. Wie is zij? Ik zet een stapje naar voren, nieuwsgierig naar het meisje. Volgens mij is het Yasmin, een teamgenoot die ik snel zal ontmoeten. Ik zet nog een stapje naar voren, maar mijn voet botst tegen iets hards. Het zijn plastic kratten. Handig, opbergruimte onder het bed. Ik buig voorover en bekijk wat in welke krat zit. Hockeyspullen, boeken, schriften, schoenen en allerlei potjes. Ze is echt heel geordend. Dat wil ik vanaf nu ook zijn. Geen rondslingerende sokken, schoenen, pennen, scheenbeschermers, pakjes drinken, haarbandjes en sporttops meer. Ik blijf een tijdje naar de potjes kijken. De pillen die erin zitten zijn rond en wit. In een ander potje zie ik langwerpige capsules met bruin poeder erin. Meteen denk ik aan het pepoeder dat Anke gebruikte. Ik zie nog voor me hoe ze de ene na de andere *scoop* nam. Paige zal toch niet ook... Ik scan de etiketten. Nee, geen doping. Het zijn vitamines. Magnesium, vitamine D, probiotica, SGL... Ik schiet als een springveer overeind als de deur openzwaait.

‘There you are! Hi!’

Ik herken haar stem meteen. Mijn hart slaat over. Zag ze dat ik haar spullen bekeek?

‘Hi,’ zeg ik terug. Als ik mijn hand uitsteek, spreidt ze haar armen.

‘Pien!’ zegt ze enthousiast. ‘So good to finally meet you.’ Haar knuffel voelt fijn en ongemakkelijk tegelijk. Mijn hartslag is weer normaal. Ik ruik haar lekkere parfum. Ze is langer dan ik dacht, want mijn hoofd komt tot haar kin. ‘Welcome to the chaos at Wilson.’

Ze laat me los, stapt naar achteren en kijkt me met een grote glimlach aan.

In het echt ziet ze er nóg leuker uit. Donker, glanzend haar tot op haar schouders. Grote, bruine ogen. Haar tanden zijn witter dan wit. Rondom en op haar neus heeft ze veel sproetjes. Ze draagt een zwarte sportlegging, een zwart shirt en roze badslippers. Om haar pols zitten minstens tien armbandjes in allerlei kleuren. Ze kijkt langs me heen, naar mijn bed en dan naar de foto's boven mijn bureau. 'Cute,' zegt ze. 'Your dog?'

'Ja,' antwoord ik. 'En mijn familie.'

Ze lijkt oprecht geïnteresseerd. 'How was your flight?'

'Good, thank you.'

'Great. Ik was hier al wat eerder, want ik moest nog met mijn auto naar de garage. Er was iets met de luchtfilter en de olie, maar *yay...*' Ze maakt een juichgebaar. 'Hij doet het weer.'

Paige praat zangerig. Vrolijk. Ik dacht het al, maar nu weet ik zeker dat ik haar aardig vind.

'De campus ligt ver van alles vandaan,' gaat ze verder. 'Als we leuke dingen willen doen, dan hebben we een auto nodig.'

Zoals ze 'we' zegt. Het voelt fijn.

'Dus zeg het maar, hè? Als je naar Walmart wilt, naar Portland, Boston of bij Wendy's een hamburger wilt scoren.' Ze knipoogt. 'I'm in.'

'Nou,' zeg ik. 'Naar Walmart gaan zou fijn zijn. Ik heb handdoeken, een simkaart en een waterkoker nodig. En ik wil net als jij een gekleurde deken op mijn bed. Grijs is saai. Die kratten onder je bed zijn ook handig.' Ik merk dat ik makkelijk praat tegen Paige.

'En je moet *definitely* een topper kopen. Kijk, deze is perfect. Memory foam.' Ze loopt naar haar eigen bed. Wanneer ze aan haar dekbed trekt, schuift er een

schrift mee naar voren dat via de zijkant met een plof op de grond valt.

‘Shit,’ zegt Paige zacht.

Het schrift ligt opengeslagen voor haar voeten. Uit de pagina’s steekt een los vel.

Ik buk tegelijkertijd met haar. Mijn hand is net iets eerder. Ik pak het schrift op en scan de pagina. Aan de bovenkant staat in zwarte letters:

DEATH OF LENA SCHMIDT:

POSSIBLE CAUSES - ACCIDENTAL FALL - PUSHED - PANIC

MURDER?

En daaronder:

WITNESS: YASMIN VALE? DEAD? WHERE IS SHE?
SNEAKER - SHIRT - WHERE IS HER BODY?

Paige grist het schrift uit mijn hand. ‘Thanks,’ zegt ze snel. Als ze het losse vel terugschuift en dan het schrift dichtklapt, vallen er polaroidfoto’s uit. ‘Oh, no,’ mompelt ze. ‘Sorry, heel stom dit,’ zegt ze terwijl ze de foto’s met een rood hoofd opraapt. ‘Just... stupid notes and stuff. Ignore that, please.’

Ik probeer normaal te kijken. Is ze nou met een soort moorddossier bezig?

‘Ik zoek wat dingen uit,’ vult ze voor me in. Ze kijkt even naar het gesloten schrift, dan naar mij. ‘Als hier zoiets gebeurt, één teamgenootje dood, één weg... Het voelt raar om gewoon door te gaan. Snap je?’

Ik knik. Dit gaat over Lena. Maar wie is het andere teamgenootje? Wat bedoelt ze met ‘weg’?

‘Dus ik schrijf gewoon dingen op,’ gaat ze verder. ‘Tijdslijnen, wat mensen zeggen, wat in het nieuws voorbijkwam. Het politieonderzoek is afgerond en het is niet zo dat ik denk dat het beter kan... Het is meer... mijn manier om ermee te dealen, *I guess.*’

Weer knik ik.

‘Als je het creepy vindt, zeg het, dan verstop ik het schrift beter.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dat hoeft niet. Ik snap je wel.’

Paige glimlacht. ‘Gelukkig. Je moet niet denken dat je bij een *psycho* op de kamer ligt.’

‘Nee, joh. Ik wist alleen van niks,’ zeg ik. ‘Coach Tyler, jij... jullie hebben er niks over gezegd.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik wilde je niet bang maken.’

‘Ik zag de R.I.P.-poster van Lena beneden in de hal. Was zij je kamergenootje?’

Paige schraapt haar keel. ‘Ja.’

‘En dat andere meisje?’

‘Yasmin.’ Paige’ ogen vullen zich met tranen. Ze wijst naar de foto van Yasmin en haar boven haar bed. ‘Zij is nog niet gevonden, het is ruim vier maanden geleden gebeurd, begin april. De politie gaat ervan uit dat ze dood is.’

‘Jij ook?’

‘Eigenlijk wel,’ antwoordt ze schouderophalend. ‘Ze zijn allebei van de rots gevallen. Lena viel in een klif en was op slag dood. Van Yasmin zijn alleen een schoen en een stuk van haar shirt gevonden, ongeveer drie *miles* verderop. Waarschijnlijk is ze door dieren...’ Ze maakt haar zin niet af.

Een koude rilling trekt over mijn rug.

Paige schuift het schrift onder haar kussen. ‘Ik had het je misschien toch moeten vertellen tijdens een van onze calls.’ Ze zucht. Dan gebaart ze naar mijn bed. ‘We

moeten echt een topper voor je kopen. Dat harde matras is niet te doen. Zullen we zo naar Walmart rijden?’

‘Eh... oké,’ zeg ik, verbaasd over deze onverwachte wending.

Paige begint te vertellen over welke winkel het beste is, over waar je koffie moet halen op de campus en welke douche ik op onze gang moet vermijden omdat daar de temperatuur van het water roulette speelt.

Ik luister, glimlach, stel vragen, maar wat er in het schriftje stond blijft maar door mijn hoofd flitsen. *Death. Accidental fall. Pushed. Panic. Where is her body?*

www.margjewoodrow.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2026 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp: Nanja Toebak, 's-Hertogenbosch

Omslagafbeelding: © iStock / Piranka

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7743 9

ISBN e-book 978 90 261 7744 6

ISBN audioboek 978 90 261 7745 3

NUR 284, 285